

Εβδομάς

ΔΡ.

ΑΘΗΝΑΙ, 17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1927

ΑΡΙΘ. 10

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΥ ΠΩΣ ΕΒΑΦΟΝΤΟ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Δεν υπήρξε εποχή κατά την οποία οι γυναίκες να μη μεταχειρίζοντο φιασίδια, αρώματα και άλλα καλυντικά. Και κατά τον Μεσαίωνα λοιπόν η γυναίκα είχε τα καλυντικά της. Αλλά σε μικρότερο βαθμό από άλλες εποχές.

Οι σατιρικοί ποιητές του 13ου και 14ου αιώνα, δεν σατιρίζουν για το φιασίδιό της παρά μόνον τις γυναίκες των ελευθέρων ήθλων, ή όποιες ποτέ δεν έπαισαν ούτε θα παύσουν να φιασιδώνονται.

Τό ότι η χρήση των καλυντικών ήταν περιορισμένη, σχετικά με άλλες εποχές, στην μεσαιωνική Ευρώπη, φαίνεται και απ' το εξής γεγονός: Όταν η γυναίκα του Λόγγι της Βενετίας Δομένικου Σέλβο, κόρη του Κωνσταντίνου Δούκα, αυτοκράτορος των Βυζαντινών, έπλεγε στην Βενετία, οι Βενετοί έμειναν κατάπληκτοι από τον τρόπο της ζωής της και από τις συνήθειες που είχε μεταφέρει στον τόπο τους από το Βυζάντιο. Και πραγματικά η Βυζαντινή ποιητική έκαμνε μια ζωή που ούτε είχαν όνειρευση καν ως τότε οι Βενετοί.

Δεν πλύνονταν παρά μόνον με αρωματισμένα νερά, άλειφε το σώμα της με μύρα, και έφρεσκάριζε το πρόσωπό της με τις στάλες της δροσιάς που οι δούλοι της κάθε αυλή μάζευαν από τα λουλούδια. Οι Ένετοι χρονικογράφοι της εποχής εκείνης μιλούνε όχι μόνον για την συχνή χρήση των αρωμάτων που έκαμνε, αλλά και για την ποικιλία των, όπως έλσης για τα αρωματισμένα γάντια και τα μεταξωτά φορέματα που φορούσε, και για τα μικρά χρυσά μπαστούνια που μεταχειριζότο για να φάνη.

Δεν πρέπει ως τόσο να φαντασθούμε ότι και οι πλούσιες τουλάχιστον ευρωπαϊκές, στον Μεσαίωνα, δεν έκαμναν χρήση καλυντικών. Είναι αλήθεια ότι επειδή η αριστοκρατία έδωσαν απαραδεγμένες στους πύργους των, δεν μπορούσαν να πάνε συχνά στην πόλη όπου βρισκόταν τα αρωματισμένα και τα άλλα καλυντικά καλυντικών ειδών, για να φρονίσουν.

Υπήρχον όμως οι πλανόδιοι έμποροι οι οποίοι έπληγαν στους πύργους όλα τα πράγματα από τα οποία είχε ανάγκη μια γυναίκα, και έτσι διορθωνόταν το κακό. Θα θέλετε να μάθετε βέβαια, αγαπητές μου αναγνώστρες, τι ακριβώς πουλούσαν οι πλανόδιοι αυτοί έμποροι, στις χωριτομένες οικοδέσποινες. Άκουστε την λεπτομερή απαρίθμηση που κάμνει ένας τεταμένος πλανόδιος έμπορος, των έμπορευμάτων που πουλεί. Η απαρίθμηση αυτή βρίσκεται σ' ένα ποίημα του 13ου αιώνα.

«Έγω, λέγει, όλα τα πράγματα που χρησιμοποιούν για την τοιαύτη μας γυναίκα. Εντάφια, τοιμπίδια (για το γάλλισμο των τοιχών ασφαλώς), καθρέφτες, βούρτσες για τα δόντια, δοντογλυφίδες, μαλλιά, σίδερα, ψάφες, χτένια, ροδόσμο για ν' απαλύνει το δέρμα, υπαιμάκια (;) για βάψιμο με κοκκινάδι, φιασίδι για άσπρισμα».

Θέλετε τώρα να μάθετε και σε τι έπιπλα έβαζαν οι γυναίκες τα πράγματα που αγοράζονται τους Μεσαίωνας; Σ' ένα έπιπλο που έμοιαζε πολύ με τις σημερινές «τουαλέτες». Το έπιπλο αυτό αποτελέτο από ένα μικρό τραπέζι, από δύο βραχίονες και από ένα σίδερο, στοποθετημένο στη μέση, από όπου ήταν τοποθετημένο το ίδιο μέρος όπου είνε τοποθετημένος ο καθρέφτης στις σημερινές τουαλέτες. Και τα μόν καλυντικά ήσαν απλοδομένα έπιάνο στο τραπέζι. Στον ένα βραχίονα υπήρχε καθρέφτης και στον άλλον τα χτένια και οι καρφίτσες. Στο σίδερο τέλος ήταν βαμμένο το μοντέλο της κομώσεως.

Τό μικρό αυτό έπιπλο κατεσκευάζετο συνήθως από ξύλο. Όταν προωριζότο όμως για καμιά πολύ πλούσια κυροδέσποινα, τότε τό έγκριαν και από σωματίζες (μασσίφ) άσημ.

Όταν ο Μεσαίων τελειώνει σχεδόν και αρχίζει η Αναγέννησις, τα πράγματα έχουν αλλάξει. Η γυναίκες έγιναν πολύ πιο απαιτητικές από πριν. Ούτε τα υπέρογκα έξοδα, ούτε η διαμετρικώς των συνήγων, ούτε η τρομερή απειλή των ιεροκηρύκων, δεν κατορθώνουν να περιορίσουν την φιλαρέσκειάν των. Φαίνεται ότι η φλορεντινής ήσαν οι πιο φιλαρέσκειες απ' όλες. Μόνον για την εξαφάνισιν των ριτίδων είχαν σοφιστή τριακόσιους — ή άθεόροβες! — τρόπους! Τα φιασίδια έκαμναν θαυράν. Τού κάκον ένας αγαθός ιεροκηρύκας, κατεκρινότο απ' τον άμβωνα του τις φιλαρέσκειες γυναίκες και τις άπειλόμενες με όλες τις φωτιές της κολάσεως. Τον χαβά τους, έκείνες.

«Όσες βάφον τό πρόσωπό τους, φώναζε ο κακομοιρός ο ιεροκηρύκας, κάμνουν τό μεγαλύτερο άμάρτημα, γιατί δείχνουν έτσι ότι θέλουν να κινήουν από τον Θεό τό πρόσωπο που τους έδωκε. Άλλά και ο Θεός θα θυμηθεί να μεριξές γυναίκες έντερόντων για τό δημόσιο όλες στά βάθη του Άδου. Άλλ' όσο μεγάλος και αν ήταν ο φόβος των γυναικών της Φλορεντίας για την κόλαση, πιο μεγαλειότερη άσχημη ήταν η μαγία των να φιασιδώνονται, και μ' όλο που έτρεμαν για τον θυμό του Υψίστου, δεν έπαιαν ως τόσο να φιασιδώνουν και να βάφον τό πρόσωπον που τους είχε δώση ο Θεός. Η φιλαρέσκειά τους ήταν τόσο μεγάλη, ώστε όταν αγοράζοτο έγινε της μόδας, σ' όλόκληρη την Ευρώπη, η χλωμάδα, έκαμναν πάντα οι Φλορεντινές για ν' άποκτήσουν όμοιο άσθενικό χρώμα, και μερικές έφθασαν ως τό σημείο να φάνε και... άμμο άκόμη!»

Τίποτε δεν ήταν για τις γυναίκες αυτές άγία για την φιλαρέσκειά των. Άλλά και αν ένοιωθαν άηδία, γλήγορα την κατέπληγαν. Πολλές αήνης, όταν για διάφορους λόγους, άρραίνονταν τα μαλλιά τους, δεν έδισταζαν να τ' άντίκατα στήσουν με μαλλιά παρμένα από πεθαμένους.

Όσο για τα φιασίδια αυτά είπαμε ότι άρχισαν να άφθονούν κατά τον 15ον αιώνα. Η κοκέττα της εποχής εκείνης έβαφε τό πρόσωπό της με λογις-λογις φιασίδια. Φιασίδια και διάφορα άλλα, τα πιο άνόμοια και έτροτό ποσόστο μόνον, αλλά και τα μέρτα και ο λαμός και τό στήθος, φιασιδωμένα και αρωματισμένα, γιατί την εποχή αυτή άρχισαν και τα αρώματα να διαδίδονται, σε μεγάλη κλίμακα, στην Ευρώπη.

Άλλοι τόποι, άλλες μόδες. Στην Γαλλία λίγο άργότερα λανσάρονται νέες μόδες. Η μόδα της μάσκας, των γαντιών των αλειμμένων με φινιά και η μόδα του ξυρίσματος των φρυγών και η μόδα, όχι μόνον η καλυντική, αλλά και η κομωτική, πρωτοεμφανίσθηκε στην Ευρώπη, τον 16ον αιώνα, επί Καρόλου του Ένάτου. Κακώς της έκαλης τάξεως είχαν δικαίωμα να την φορούν. Και την φορούσαν μέρα και νύχτα. Τη μέρα για να προφυλάγονται από τον ήλιο, έβαζαν στο πρόσωπό τους για να διατηρηται η λευκαία αυτή ήταν η καθαυτή μάσκα έμοιαζε με λευκαία αυτή ήταν η καθαυτή καλυντική μάσκα. Η καθαυτή καλυντική μάσκα έμοιαζε με της Ποπέας. Ήταν δηλαδή ένα έπίπλωμα

τό οποίο κατεσκευάζετο από άσπρες ούσιες στις άσπρες προτομές και τό άσπράδι του αυγού. Όταν γινόταν των φρυδιών, δεν ήταν παρά μία άσπρη ούσις ή άσπρη προτομή, αλλά λεπτή και κομωτική γομωμένη με πως κάμνον και η σημερινή κομωτική

Από έναν άδικο — ή άδικο γραφέα; — τις έλαχε έκείνη η κομωτική και ποία καλυντική άναγκάστηκε να κάμνει για την κομωτική. Τό άναγκάστηκε να κάμνει για την κομωτική — τέτοια πράγματα δεν γινόν έντόπου — αλλά για σεις, αγαπητές αναγνώστρες, που παρ' όσα και αν έχετε έρετη δεν είνε δυνατόν να κάμντε τό μυστικό του γυναικείου καλυντικού.

Άκούστε λοιπόν τι περιέχει τό καλυντικό μας φιλαρέσκειας γυναίκα του Έρρίκου του Τρίτου (16ος αιώνας) — λα, ζωνες, καλποδότες, περιλάκια, και εκατό μικρά κοντάκια, λέγει ο έλλη συγγραφέας μας, τα οποία όταν τα έβαλε τη φορά, μου κινήθηκε η περιτομή της σέ τι έχομαι μιν. Μοι έπαισαν περιέχον κοκκινάδι και ότι τί έκαμνουν τις κούρες, στην τάση τους, γιατί βάφουν τα χείλη τους και τα μαστά όταν έβαλε τό κοκκινάδι που έχω έλα πρως. Άλλά τό καλποδοτήρι περιέχει πολλά άλλα πράγματα: μυξές σπογι για τό κατάρωμα των μαλλιών, μια καλάμα, αλλά από άσπλο γυάλι, και έλα γυρομένη ή έλχιονα και κομωτική σα στα οποία έπληγαν διάφορες μυξές

Ήσαν λοιπόν κοκέτες, όσο και αν ήσαν, ή γυναίκες της εποχής εκείνης, και σότερο ίσως, γιατί ποία γυναίκα σότερο είχε την ήπιονη, να κρατή προτομή έλα βουτηγμένα τα πόδια της στο νερό, άναρίχημα Μαρών Ντελόρι, ή οποία έκαμνε χνότατα τον μαρτυρικό αυτόν ποδοπάτηνον και μόνον γιατί έκαμνιζε λευκά τα χείλη της καμιά φορά; Και ποία σημερινή θα έβαζε έρωμα ως και στα πατώματα χόιη; σάν την περιτομή Ντάν ντε Μπλ την γυναίκα ή οποία στα 67 χρόνια της τοι' θανάτου της ήταν όμοια όσο σημερινή νεότητά της;

Ός τόσο ή γυναίκες αυτές ήσαν έρωμα Γενικώς ή γυναίκα τότε ήταν λιγότερο έρωμα απ' την σημερινή.

Η ΠΕΡΙΔΙΚΑ

(Αντίο)

Έπληρα, έναν άνήφορο ν' έναν άνομο Ναθρο κλαρώτα φοντοπό και ροζαί Μά γύρω ν' άποκοιμηθώ λίγον έστω και Μά ούδ' έγγυα, ούδ' αλάγασα, ούδ' αν

Άκω μιάς πέριδικας λαλιά και ποικιλία Τι έχεις περδοκίλα μου, τί έχεις περδοκίλα Μην είν' τ' αργά σου μελανά και τα φρυγά Δέν είν' τ' αργά μου μελανά και τα φρυγά

Ένας άητός με κινήγα ν' ένας κακός με Νά μου χαλάση τη φολιά σαλάτα που με

(Αποστολέας: ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΟΝΔΟΤΗΣ)

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΠΩΣ Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΕΦΑΓΕ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΕΙΣ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ 96 ΚΙΝΗΜΑΤΟΘΕΑΤΡΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ 19 ΘΕΑΤΡΑ

Η κρίσις του Έλληνικού θεάτρου είναι τό ζήτημα της ήμέρας. . . από ετών τώρα. Κάθε τόσο αφέρεται επί τάπητος και εξονυχίζεται. Άλλά ούτε τα αίτια της κρίσεως βρίσκονται, ούτε οι τρόποι της θεράπειας. . .

Όσο είναι δεσποτάτος και έξω από κάθε σύζητησιν ότι ο Κινηματογράφος είναι ο κυριότερος έχθρος του Έλληνικού θεάτρου. Απ' ός τό τρώει συνεχώς και αυτός τείνει να τό εξονώση όριστικώς. . . Τώρα τελευταία μάλιστα τό πράγμα έφθασε σε κορυμώτερον σημείον.

Είνε γεγονός ότι τό θέατρον εδάδιζε προς κάποιαν προόδον έως την εποχήν που άρχισε να κατακτά την Ελλάδα ο κινηματογράφος.

Από τό 1905 όμως απέκτησεν ή Άθήνα τον πρώτον μόνιμον Κινηματογράφον. Ίδρυθη σέ μίαν αίθουσαν στο ισόγειο του μεγάρου Λω, στην όδον Σταδίου, πλάι στο ήδη θέατρον «Κυβέλης». Έπειτα κατά τό 1908 ίδρύθη άλλος κινηματογράφος στο θέατρον Τσόχα (που ήτο εκεί που είναι τώρα ο Κινηματογράφος «Σπέντις»).

Έτσι άρχισεν ο συναγωνισμός εις την έκλογήν ταινιών και κατά τό 1913 υπήρχον εις τάς Άθήνας δύο εφόρωςτοι Κινηματογράφοι. Τότε έγινε και τρίτος, και αυτός στην όδον Σταδίου εις κτίριον κτισθέν επίτηδες και όνομάσθη «Παλλάς».

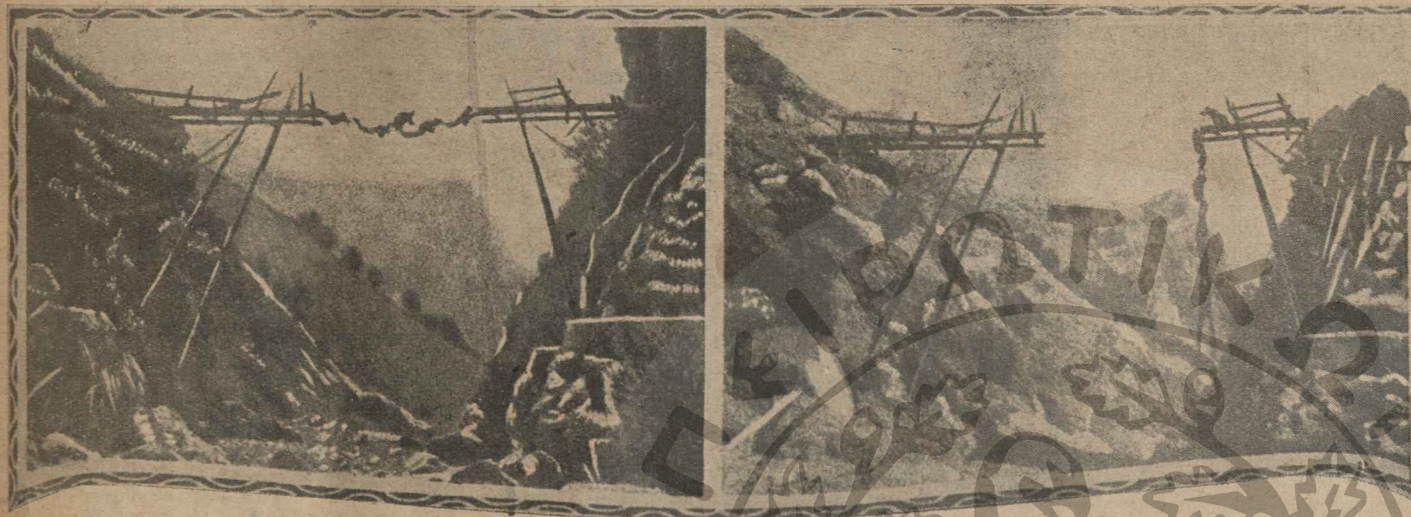
Από τότε ήρχισεν ή άλματική πρόοδος του

έξης: «Αθήνα», «Αλάμπρα», «Αττικόν», «Διονύσια», «Κεντρικόν», «Λευκού Πύργου», «Μοντέρν», «Ολύμπια» και «Πατέ».

Τά Χανιά της Κρήτης, αί Σέρρα και ή Σύρος έχον από τρεις κινηματογράφους κάθε μία.

Έπειτα αί πόλεις Πάτρα, Βόλος Καβάλλα, Καλάμα, Κέρκυρα, Άλεξανδρούπολις, Ξάνθη, Μιτυλήνη, Σάμος, Ηράκλειον (της Κρήτης), Λεβάδεια, Τρίπολις, Έδεσσα και Αμαλιάς, έχον από δύο κινηματοθέατρα κάθε μία.

Τέλος έχον από ένα λειτουργούν κινηματοθέατρον αί πόλεις: Άργόινον, Γύθειον, Κομοτηνή, Πρέβεζα, Δράμα, Ναύπλιον, Κόρινθος, Χαλκίς, Νιγρίτα, Νίκαια, Βέροια, Άργο-

Είς τον Κινηματογράφον δέν χρειάζεται να είναι κανείς μόνον καλλιτέχνης. Πρέπει να είναι και οργανισμένος. — Η Ίωνιαν γέφυρα που παρουσιάζεται εις τό «Σπίτι του μυστηρίου», γρη εις την άριστερά εικόνα και γρομωμένη εις την δεξιά.

Και τα θέατρα έπολλαπλασιάζοντο, και έργα έγράφοντο όλοένα και καλλίτερα, και ή σκηνη εμφάνισεν συνεχώς εκκαλιτέρευε. Παράλληλα δέ προς αυτά, ήθοισαι πρώτης τάξεως παρουσιάζονταν. Και τό Έλληνικόν θέατρον εδάδιζε προς την άκμήν. Άλλ' ο κινηματογράφος επήδησε στη μέση και τ' άναποδογύρισεν όλα.

Κινηματογράφου στας Άθήνας. Νέα κινηματοθέατρα έκτίσθησαν, καλλίτερα, ευαγρότερα, άνετώτερα. Έταιρεία κινηματογραφική συστάθησαν και άφθονος κόσμος συρρέει στους κινηματογράφους κάθε μέρα.

Σήμερα στας Άθήνας έχοντο 12 κινηματοθέατρα, τα έξης: «Αττικόν» και «Σπέντις» στην όδον Σταδίου, «Παλλάς», «Ιντεά» και «Μοντιά» στην όδον Πανεπιστημίου, «Απόλλων» στην όδον Έδουάρδου Λω, «Διονύσια» στην πλατεία του Συντάγματος, «Ολύμπια» στην όδον Αχαρνών, και «Αθηναϊκόν», «Αχιλλέιον», «Α. Ο. Δ. Ο.» και «Ρεφίνα» εις άλλα σημεία της πόλεως.

Παράλληλα ο κινηματογράφος διεδόθη και σ' όλην την Ελλάδα.

Είς τον Πειραιά λειτουργούν τώρα 11 κινηματοθέατρα: «Αλάμπρα», «Εκλάς», «Πίλο», «Ηλίας», «Ιντεά», «Ολύμπια», «Πάνθεον», «Παλλάς», «Σμύρνη», «Σπέντις» και «Χά-Λάα».

Η Θεσσαλονίκη έχει 9 κινηματοθέατρα, τα

στόλι, Ειδικόστρο, Μεσολόγγι, Άργος, Λάρισα, Ταικιάλα, Κόκκινη, Σιδερόστρο, Αίγιον, Φλώρινα, Ίωάννινα, Ζάκυνθος, Αμφισσα, Ίθάκη, Ν. Κοζανιά και Νέα Ίωνία (Ποδαράδες).

Κατά ταύτα εις όλην την Ελλάδα λειτουργούν σήμερα 96 κινηματοθέατρα. Έως τα θέατρα όπου παίζουν Ένωταίοι ήθοισαι πόσα είνε;

Λοιπόν εις όλην την Ελλάδα λειτουργούν σήμερα θέατρα δομάτος και κομωδίας, έαθεωρήσεως και όπερέτας, σαβάρ και έλαφρά, όλα-όλα μαζί 19. Αιμάθη ούτε τό ένα πένυτον των κινηματοθέατρων!

Και για την άρτίαν, λειτουργούν σήμερα στας Άθήνας 6 θέατρα και ανά ένα στας έξης πόλεις: Πειραιά, Θεσσαλονίκη, Πάτρας, Βόλου, Χανιά, Σάμου, Μιτυλήνη, Λάρισα, Αίγιον, Κόρινθον, Λαμία, Νέαν Κοκκινίαν και Βάτση (Λακωνίας). Όλα αί άλλα πόλεις της Ελλάδος που έχον κινηματογράφους δέν

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Ο κ. Κλωδελ έκλεισε από πίσω του χτυπώντας την εξώπορτα του διαμερίσματος και πήγε ν' αναπνεύσει λίγο ελεύθερο αέρα στον κήπο του Λεοβαλνίου.

Η αιτία της αναχωρήσεώς αυτής και της επιθυμίας αυτής της μοναξιάς και της ελευθερίας ήτανε ένας καυγάς με τη γυναίκα του. Δεν ήτανε δέσφια η πρώτη φορά που η Κα Κλωδελ έδειχνε τον φιλόνοικο χαρακτήρα της που ήτανε άτακτος για τη συζυγική γαλήνη.

Οι ευτυχισμένες ημέρες (δηλαδή απλώς ή-συχες) του αντρογόνου ήτανε σπάνιες.

Ο κ. Κλωδελ είχε συναντήσει εκείνη που έγινε γυναίκα του, καμιά δεκαριά χρόνια πριν, όταν όντας χήρα ενός υποδιοικητή, επιθυμούσε να ξαναπαντρευτεί. Η Κα Κλωδελ δεν ήτανε πιά πολύ νέα, αλλά είχε την ζωηρότητα και τα χαρίσματα της ωριμότητας. Λαχτάρησε ν' α-ερόση στον κ. Κλωδελ, άνθρωπο μορφωμένο, με καλούς τρόπους και εισοδήματα. Αυτός, ξέροντας πως θα έπρεπε άργα η γρήγορα, να δοκιμάσει τη τύχη του γάμου, ικανοποίησε χω-ρίς να δυσανεστήσει την επιθυμία της χήρας.

Αλλά δεν ήρθε στην νέα του ζωή τις χαρές που περιέμενε. Υπέθετε πως η Κα Κλωδελ, στη ζωή που θα ζούσε μ' αυτόν, θα φανερωό-τανε ένα εξαιρετικό πλάσμα που θ' αναγκαζό-τανε να θαμιμάσει και ν' αγαπήσει.

Ο κ. Κλωδελ δεν είχε για τη γυναίκα του κανένα θαυμασμό ούτε κανένα έρωτα. Την εβ-ρίσκει άνοηλη και σαν ένα περιττό στόλισμα στη ζωή του όταν άρχιζε τα παράτονα, τις κλάφες και τις καυγάδες και άναγκαζε τον άν-τρα της να φεύγει απ' το διαμέρισμα για να β-ρη καταφύγιο μέσα στον κόσμο, που κανότα-νε, ή να τη γαλήνη ν' απολαύσει τη μοναξιά των πάρκων και των πλατειών. Καθισμένος σ' ένα μπράτσο του Κεραμεικού, ο κ. Κλωδελ ένοιωθε να τον κυριεύει η μελαγχολία, όταν ο φίλος του Πώλ, που τον είχε ιδεί, ήρθε να καθίσει κοντά του και του είπε:

— Τα πράγματα δεν πάνε πάλε καλά. Ο κ. Κλωδελ έκαμε μια χειρονομία άριστη σαν να ήθελε ν' απαντήσει: Βέβαια, δεν πάνε καλά.

— Γι' αυτό εξακολούθησε ο Πώλ, δεν πρέ-πει να παντρεύεται κανείς μ' επιπολαιότητα ό-πως τίκναι εδώ. Πρέπει να το καλοσκέψτε-ται.

— Το αποτέλεσμα θα ήτανε το ίδιο. Μήπως ξέρει κανείς όταν παντρεύεται μια γυναίκα; — Δεν θα έπρεπε να παντρεύεται κανείς παρά τη γυναίκα που φαίνεται απαραίτητη στη ζωή του.

— Όλες φαίνονται απαραίτητες. — Αυτό δεν είναι αλήθεια. Ο κ. Κλωδελ σκέφτηκε πολλή ώρα, ν' έπειτα είπε:

— Έχεις δίκιο, δεν είναι αλήθεια. Και ε-κείνη που φαίνεται απαραίτητη στη ζωή μας, δεν είναι ελεύθερη... ή περνάει μπροστά στα μά-τια μας σαν όραμα τόσο φευγαλέο, ώστε την χά-νουμε μόλις την ήβραμε. . . Ένα κεραυνόβ-λημα που περνάει δίλο το σώμα μας και μας ά-φινει ακίνητους, και έπειτα μόλις συνέλθουμε, το πλάσμα που είδαμε έχει κιόλας εξαφανισθή.

— Πώς τ'ά λέει; Νομίζει κανείς πως τ'ά δο-κίμασε όλα αυτά.

— Αλήθεια. Αλλά είναι τόσος πολὺς και-ρός.

— Τα θυμάσαι πάντα μοιτατατά.

— Πάντα και μοιτατατά! Ως τόσο ήμουν είκοσι χρονών, τότε. Τώρα είμαι πενήντα πε-ρασμένα. Ήτανε ένα βράδυ, το χειμώνα, "Ε-νας φίλος μου είχε δώσει μια θέση, μαζί του στην εστιατόριο-Κοιμή. Παίχναμε τη "Μανόνα". Γι-ρίζοντας το κεφάλι, είδα μέσα σ' ένα μπενιου-άρο, στο βάθος του θεάτρου, ν' ακουμπάει στο γόφο του θεωρείον, μια νέα, ξανθή, ντυμένη ρόζ, που είχε ασύγκριτη όμορφιά και χάρη. Σε

κάθε διάλειμμα, είχα τ'ά μάτια κολλημένα απά-νω της. Ποτέ μου δεν έχω κοιτάσει σ' όλη μου τη ζωή, τέτοια σοφάνισση. . . Εκείνη ή δρα-δυά. . . εκείνη ή βραδυά στάθηκε ή έρωτική βραδυά της ζωής μου!

— Διάβολο! Και δεν την ξαναείδες ποτέ;

— Όταν βγήκαμε από το θέατρο, ήτανε σ' ένα κουπέ ζευγμένο σε δυο όμορφα άλογα. Τη στιγμή που συναντήθηκαν τ'ά βλέμματά μας έσκυψε απ' τη θυρίδα.

— Αυτό είναι όλο;

— Αυτό είναι όλο. Μόλις κλείνω τ'ά μάτια μου, και τώρα ακόμα, νοιώθω μια έσωτερική φωταγρία.

— Δυστυχισμένη φίλε! Δεν έχεις τύχη!

Σε λίγο ο κ. Κλωδελ άφησε τον φίλο του Πώλ και ξαναγύρισε σπίτι του. Έπειδή είχε άρρηξη για το φαγητό, ή γυναίκα του τον τρά-βηξε ένα δωσίδο και άμα φάγαμε, έκανε την άδιάφορη άνοιγοντας και άδειάζοντας τα συ-τάκια που ήτανε γεμάτα από διάφορα πρόματα.

Ο Κλωδελ που κίτταζε τη γυναίκα του, εί-δε να χαμογελάει κρατώντας στο χέρι της μια ξανθή μπουκιά.

— Μάντεψε ποιανού είναι τ'ά μαλλιά αυτά.

— Όχι δικά σου, βέβαια! Ποτέ σου δεν ή-συνα ξανθή.

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Ο Θησεύς λυγρώνων εν τών χειρών του κενταύρου Εφρύττιανος την νύμφην Ίπποδάμειαν, μνηστήν του βασιλέως τών λαυιδών. (Θεο-σαλίας) Πειρίδου. Το άγαλμα αυτό, έργο του Γερμανού γλύπτη Ι. Προυί, αποτελεί ά-ναπαράστασι εξ αναγκών του αετώματος τοΐ Ναού της Όλυμπιας. Για τ'ά μυθολογικά γεγο-νότα με τ'ά οποία συνδέεται τ'ά άγαλμα έγραφε ένα δοκίμιο διβλιαράκι, που άξιζει να διαβασθή, ό τέως καθηγητής του έν Κων)πόλει Ζαγορα-φείον Γυμνασίου κ. Γιαγγίτης. Πολλές φο-ρές ό συγγραφέας ανέπτυξε και προφορικώς τ'ά του αγάλματος επί τόπου.

ΣΤΡΑΤΩΝ

Τ'ά προήγορεύσα. — Ο Γράννης Παπαμαθίος, εγκαταλείπει από την ερωτι-κήν του Όλγαν Μαρότση, ή οποία αρραβω-νισθή Άλλον, κανείς ερωτικές εκδηλώσεις: προς την φίλην της Όλγαν Φίλην. Εκείνη τον πιστεύει και πηγαίνει μαζί του με κλει-στό αυτοκίνητο στην Κηφισιά.

10. (Η συνέχεια).

Δε θέλω να πάμε σε κανένα από τ'ά κέ-ι-τα, της είπε, πριν τελειώσει το ζήτημά μας. Σε μια όδορα θα κάνω την πρότασι στο σά-τι σου. Ός τότε άς προσέχουμε. Να μη φανού-με σε πόρτες που μπορούν να μας παρεξηγή-σαν.

Την άλλη μέρα τ'ό ραντεβού έπανάληφθη.

— Είναι κρίμα μόνο, ελ' εκείνος μόλις της έπιασε το χέρι, που δεν μπορούμε να πάμε κά-που να καθήσουμε να τ'ά πούμε. Στο αυτοκί-νητο είναι βάσανο. Υπαρ-χει εν τούτοις ένα καταφύ-γιο. Να κάτσει κανείς λί-γάκι ήσυχος.

— Ποιά;

— Τό ξέρεις.

— Εκείνη τον έντταξε με άπορία.

— Έχεις έρση κάμπο-σες φορές.

— Μα πού; του ξα-ναίσε.

— Στο σπίτι μου.

Πράγματι δεν είχε πά-ντοσες φορές μεταφέροντάς τον τα γραμμάτια και πα-ραγγελίες από την Όλγα;

Για μια στιγμή φάνηκε να τ'ό συλλογίζεται, άλλ' άμέσως του είπε:

— Δεν έχεις άδικο.

Πάμε.

Έξεκίνησαν. Συνειδι-σμένη καθώς ήταν ν'ό τη-γαίη εκεί, δεν της φάνη-κε καθόλου παράξενο. Μπορεί μάλιστα σά-ντ'ό να την έκολάκευσε κα' όλα, όπως ζο-λακόντα μερικές γυναίκες από προτά-σεις που άν ήσαν σε μια άλλη ψυχολο-γική διάθεσι θα τις έπαρναν για προσβλη-τικές, για έξετελιστικές παγίδες. Σ' αυτό τ'ό σπ'ι δεν έπήγανεν ή Όλγα. Και άν δεν άπο-φάσσει να πάση τόν Γιασμάνη, δεν θα την παντρευόταν ό Παπαμαθίος, έστω και μόνο από μια ύποχρεωσι, από ένα καριότιο, μοι-ο-νότι άγαπήσει τη Φίλη; Γιατί ούτε τ'ό σπ'ητού-σε καν στο μυαλό της ότι ό Παπαμαθίος ήταν έρωτευμένος μαζί της. Και τώρα, άφού δόξα-σοι ό Θεός ήρθαν έτσι τα πράγματα θα έπαρνε τ'ό σπ'ητού-σε ούτε άγλας, ούτε φίλες, ούτε φίλες τών άλλων. Δεν έχει βάθος δυστυχώς. Αυτό εί-νε. Δεν έχει βάθος. Όλα της τ'ά κάνει έπα-λο και ένδοξο. Σ' αυτό φταίει και ή χι-ρία Μαρότση. Δεν είναι κανείς άσφοδός ή Ό-λγα, δεν μπορεί να τ'ό π'ι αυτό, αλλά από τη μαμιά της έγινε έτσι. Η άγωγή είναι τ'ό π'ν για ένα κορίτσι. Ό χαρμηλός του κοριτσιού δ,τι και να είναι στο φανικό του πλάστου από την άνατροφή. Η κυρία Μαρότση της έβαλε όλες αυτές τις ύπερηφάνειες, την έκανε να πιστεύη πως και που λέει καλήμερα σε μερικούς άνδρά-νους πάει πολύ. Τι λες εκεί; Αριστοκρατική οικογένεια βλέπεις. Γι' αυτό τόν έντ'ίγρισε κα-λά τόν άντρα της τόν κακομοιρη Μαρότση ή κυρία. Από τ'ό σπίτι τους δεν έλειπε ό φίλος. Και πότε δεν την είχε, λένε, στο νεύμα της. Έν πρώτοις ό ναύαρχος. Ολόκληρη παρουσία τού φάγαμε εκεί μέσα. Και ύστερα άλλοι. Νά,

μην άναφερθή πιά μεταξύ μας. Μου κάνει άρδια.

— Έχεις δίκιο. Άς είναι. Την αγαπούσες λίγο. Δεν τ'ό άξιζε.

— Εννομά πως ξέρεις πιά ποιάν αγαπούσα.

— Να. Εκείνη όμως τ'ό πιστεύε. Και δεν έπρεπε να φερθή έτσι. Ό,τι και να της έλε-γαν, έπρεπε να επιμένει. Τό περίεργο όμως εί-νε ότι παρ' ό'τ' αυτό σ' αγαπάει.

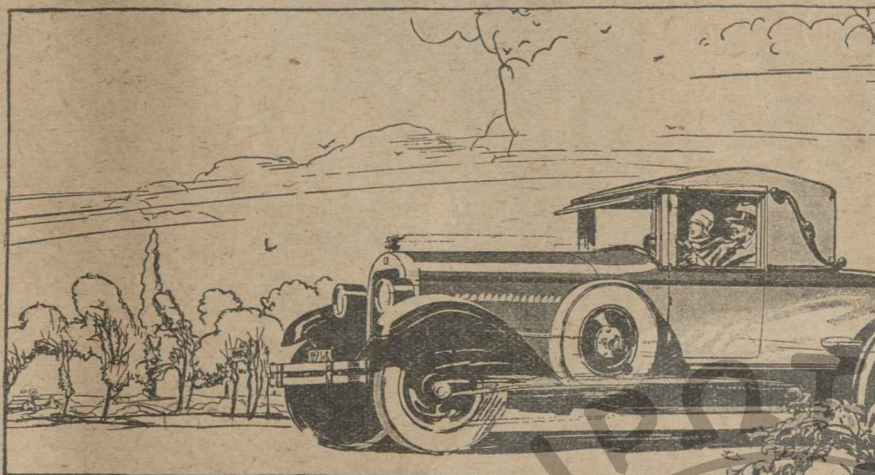
— Ποιάς αγαπάει;

— Βέβαια, δεν είναι άγάτες αυτές. Άλλά τέλος πάντων όλο για σένα μιλάει. Ό αρραβω-νιστικός της αυτός ό Γιασμάνης, της φαίνε-ται ψυχρός, φοβάται πως θα τόν δώσει πάντο-τε σαν ξένο. Άλλά τ'άκαμε για τ'ά χρήματα.

Βλέπεις εκείνος έχει. Γυναίκες παραδομένες στα λεφτά.

— Δε μ' ένδιαφέρει.

— Μιλούμε. Έγ, να σου πω, δεν πιστεύω

Έκαμαν έναν περίπατο σε κλειστό αυτοκίνητο στην Κηφισιά. (Βλέπε σελ. 168)

να βγ'η σε καλό αυτός ό γάμος. Έπειτα ν' έ-κείνη έχει ένα χαρακτήρα που δεν πιστεύω να κάνει και πολύ μ' έναν άνθρωπο που να μην την αγαπάει πολύ. Έχει κάτι ύπερηφάνειες καμιά φορά άδικολόγητες. Είναι έγωιστρια. Κορί-τσι τού συμφορέατος.

Και σιγά-σιγά άρχισε να δοίη τη φίλη της. Μήπως και σ' αυτή, τη Φίλη που πάντοτε δεν της άπέδειξε τ'ά αισθήματά της δεν έφερόθηκε πολλές φορές άσχημα; Και τι δεν είχε κάνει για την Όλγα. Όμως εκείνη σε περιστάσεις που έπρεπε να της φανή καλή ούτε τη συλλο-γίσθηκε. Έτσι είναι δυστυχώς. Όταν σκεφθή-νός μπορεί να της λείπει κάτι τι, δεν συλλογι-ζεται ούτε άγλας, ούτε φίλες, ούτε φίλες τών άλλων. Δεν έχει βάθος δυστυχώς. Αυτό εί-νε. Δεν έχει βάθος. Όλα της τ'ά κάνει έπα-λο και ένδοξο. Σ' αυτό φταίει και ή χι-ρία Μαρότση. Δεν είναι κανείς άσφοδός ή Ό-λγα, δεν μπορεί να τ'ό π'ι αυτό, αλλά από τη μαμιά της έγινε έτσι. Η άγωγή είναι τ'ό π'ν για ένα κορίτσι. Ό χαρμηλός του κοριτσιού δ,τι και να είναι στο φανικό του πλάστου από την άνατροφή. Η κυρία Μαρότση της έβαλε όλες αυτές τις ύπερηφάνειες, την έκανε να πιστεύη πως και που λέει καλήμερα σε μερικούς άνδρά-νους πάει πολύ. Τι λες εκεί; Αριστοκρατική οικογένεια βλέπεις. Γι' αυτό τόν έντ'ίγρισε κα-λά τόν άντρα της τόν κακομοιρη Μαρότση ή κυρία. Από τ'ό σπίτι τους δεν έλειπε ό φίλος. Και πότε δεν την είχε, λένε, στο νεύμα της. Έν πρώτοις ό ναύαρχος. Ολόκληρη παρουσία τού φάγαμε εκεί μέσα. Και ύστερα άλλοι. Νά,

δλοι αυτοί που μαζεύονται εκεί μέσα είχε ό κα-λένας τη σειρά του. Και αυτά ή κυρία Μα-ρότση τ'άκανε μπροστά στην κόρη της. Αυτή ήταν ή άνατροφή που της έδωσε ή μαμιά της. Άφού έζυνε φτάση στο σημείο να λένε πως ή Όλγα δεν είναι παιδί τού Μαρότση.

— Όχι δά, είπε ό Παπαμαθίος.

— Μήπως τ'ά έγρα έγώ; Έξακολούθησε ή Φίλη, σου λέω τ'ά λόγια τού κόσμου. Λένε πως είναι κόρη τού Φυλλίδη.

— Δεν μου φάνηκε ό ναύαρχος να έχη τέ-τοιου είδους δεσμό με την Όλγα. Δεν έπι-ναίται σε τίποτα. Δεν έχει την ψυχολογική διά-θεσι τού πατέρα. Τό συναίσθησι αυτό με τόν Γιασμάνη δεν είναι τ'ό γούστου του. Θ' άφηνε να γίνη άν ήτανε πατέρας της Όλγας;

— Και πότες τόν άκουει; Άλλοτε επενέ-βαινε, φώναζε, ζητούσε να τις φέρη μαζί τις δυο στον ίσιο δρόμο. Άλλά βαρέθηκε, τόν έ-π'ησαν από κάτω, δεν τόν λογαριάζουνε, τόν έχουνε στην άσχη σαν έπιπλο. Και τώρα άν δεν είχανε την ιδέα πως κάτι θα τού κλη-ρονομούσανε, ούτε θα τόν έμαζαν στο σπίτι. Άλλως τε ή Όλγα φυσικά δεν έ-χει ιδέα πως είναι πατέρας της. Μ' αυτό δεν έννοώ έ-γώ πως πράγματι είναι.

Σου λέω τι πιστεύει ό κό-σμος. Και όσο ύπερβολικά και άν είναι τ'ά λόγια της κοινωνίας, πάντα σπ'η-ρίζονται σε κάποια βάση.

— Τόν καίμενο τόν ναύ-αρχο.

— Τη λατρεύει την Όλγα. Έχετε πώς κάνει ν' αυτή; Και τ'άς άν δεν είχε κάποιο ένδοξο έρω-τά ξανατάξει εκεί μέσα.

— Έσέρετε τι έξετελισμός ό-ποίος; — Εν πρώτοις μόνο που άνέκαμε τόν Φοντάνα, αυτό τ'ό κ'η-νος είναι πολύ.

— Γιατί τόν Φοντάνα είδικώς;

— Αυτός είναι ό φίλος της κυρίας Μαρότση. Δεν ήσυχας βλέπεις άκίνητη αυτή ή χοιροπα-νι.

— Μα είναι φίλοι και οι άλλοι που μπαίνουν στο σπίτι.

— Μα δεν έννοώ τέτοιους φίλους. Ό Φον-τάνας την έχει. Όλοι τ'ό ξέρουνε. Αυτό δά εί-νε πασίγνωστο. Και ή Όλγα τ'ό ξέρει. Βέβαια κάνει πως δεν καταλαβαίνει τίποτα, αλλά τι έχει να κάνει; Δεν τ'ό βλέπει; Ό Φοντάνας κοιμάται εκεί.

— Μα ό Φοντάνας που έλεγε πως κάθεται στην όδο Βουκουρεστίου.

— Αυτό είναι δικό του σπίτι και τ'άχει νομι-σμένο. Λέει πως κάθεται εκεί προς τ'ό θέαση και. Αυτά γίνονται στις κυρίες Μαρότση.

— Εφ'όσον μπροστά στην πόρτα του. Ό Πα-μαθίος άνοιξε και ή Φίλη έπήδησε άμέσως προς τ'ό μικρό σάλα. Τ'ά ήξερε καλά τ'ό κα-τατοπία τού σπιτιού. Έπ'εταξέ τ'ό κατέλαιο της σε μια καρέκλα και φώναζε ένθουραστημένη:

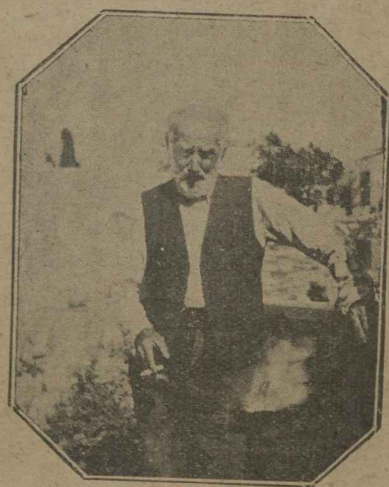
— Άπίστευτο μου φαίνεται. Ποιάς να μ'άς έλεγε, αγαπητή μου, ποδ άπ'ήνουν ήμερών;

— Εκείνος τ'ά ήξερε από τ'ό χέρι τού και δεν την άφηνε ποτέ να πέντε λεπτά. Δεν ήταν τό-σο άσφοδός ν' άγκαλιάζει κανείς και να φι-λή τη μελαγχολική εκείνη κοπέλα που όλα της στη νύκτι έπαρη προσκόλλησαν τόν πόθο.

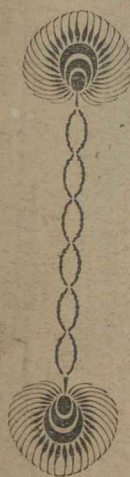
Ό Παπαμαθίος έπρεπε πέντε μήλα σ' ένα πιάτο και μια μπουκιά σαμπάνια. Η Φίλη σ'ό τ'άναγμα τού φελλού της μπουκιάς, σε κά-

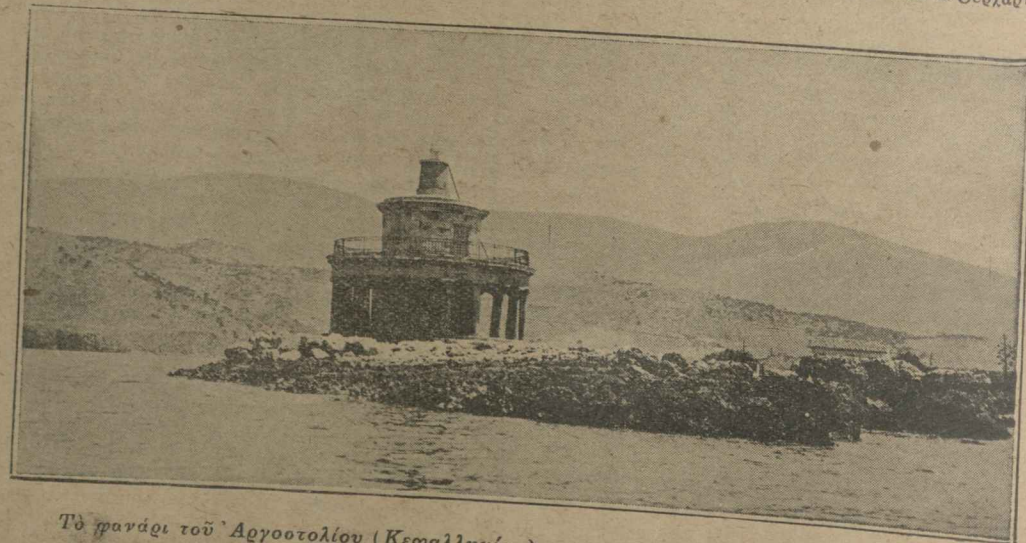
Ἡ λειτανία τοῦ λειψίνου τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ἡ ὁποία ἐγίνε
κατὰ τὴν ἐορτὴν του, τὴν 12 Δεκεμβρίου

Ὁ γλύπτης Γιαννούλης Χαλεπᾶς
ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτάκι του
στὴν Τήνον.
(Φωτογραφία τοῦ κ. Ναπολ. Παπαγιωργίου)

Ψαροπούλα μέσα σὲ φεγ-
γαρόλουστη νύχτα.
(Φωτογραφία τοῦ κ. Κώστα Θεοχάρη).

Τὸ φανάρι τοῦ Ἀργοστολίου (Κεφαλληνίας)

(Φωτογραφία τοῦ κ. Πίπη Μινέτα).

Η ΟΡΥΣΣΙΑΝΙΟΛΑ

Κατὰ τὸν τελευταῖον παγκόσμιον ἀγώνισμα ἐγένετο εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς
Ἀμερικῆς τὸ ὄρατο αὐτὸ κορίτσι τῆς Ἰσπανίας καὶ ὀνο-
μάσθη Μίς Σπέν (δουλοῦσα) καὶ τὸ κινηματογράφου.

Ἀπὸ μιᾶ σχολῆς χορευτρίων τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὰ κορίτσια αὐτὰ γυμνάζον-
ται διὰ νὰ παίξουν εἰς θεατρικὰς ἐπιθεωρήσεις καὶ ἐξακούνται τόσον ὥστε
νὰ καταρθώσιν ἀληθινὰ θαύματα μετὰ τὰ πόδια των.

Ἐνας χιμπαντζῆς ποὺ ἔγινε στενὸς φίλος μὲ ἓνα Ἀμερικανόπουλο.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Νοταρά, 15, ΑΘΗΝΑΙ
(Όπισθεν Αρχαιολογικού Μουσείου.)

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ:
ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ:

ΔΡΑΧΜΗ 1 ΔΡΑΧΜΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Εσωτερικού: Δρ. 50
Εσωτερικού: Σελλ. 10 ή Δολ. 3

Τα χειρόγραφα και αλ φωτογραφίαι
δεν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΑΡΧΙΖΕΙ

Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Σήμερα (17 Δεκεμβρίου, Σάββατον) αρχίζει διά του ταχυδρομίου η αποστολή των βιβλίων που δίδονται ΔΩΡΕΑΝ εις τους αναγνώστας μας, όσοι απέστειλαν τα δελτία και τα λοιπά σχετικά συμφωνήσας προς τους όρους μας.

Τα βιβλία που θα σταλούν είναι:
«ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ» και «ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΛΑΓΕΧΝΩΝ» ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙ-ΕΓΚΛΗΤΣ. Κάθε αναγνώστης, συμφορηθείς με τους όρους μας, θα λάβη όποιον εξέλεξε από τα δύο βιβλία.

Οφείλουμε και πάλιν να δηλώσωμεν, προς αποφυγήν πάσης παρεξηγήσεως, ότι ούδέν βιβλίο θα δοθή από τα γραφεία μας, αλλά όλα θα σταλούν, δι' ειδικής υπηρεσίας διεκπεραιώσεως, ταχυδρομικώς.

Εκτός των μέχρι τούδε δημοσιευθέντων τεσσάρων καταλόγων, δικαιούνται ακόμη να λάβουν δώρα τα βιβλία των και οι περιεχόμενοι εις τας εν 10 αναγνωστών ομάδας, των οποίων πρότοι σημειούνται οι εξής:

Α θ η ν α ι. — Ο. Πηλείδης, Νικ. Καρυστιανός, Γ. Τρουλιός, Χαράλ. Κανδηλώρος, Άντ. Βλαγκούλης, Ίακ. Γρίσπος, Σπυρ. Τσιτρίδης, Φώτιος Ι. Τσίγλας, Ζηνοβία Μαρούλια.

Α μ α ρ ο ύ σ ι ο ν. — Γ. Παπουτσάνης, Δ σ δ ι. — Λουκάς Ρίζος, Δ ο α μ α. — Χρ. Σουφύλου, Ε δ ε σ σ α. — Μιχ. Κοροϊ,

Ι ω ά ν ν ι ν α. — Έλευθ. Κολοβός, Νικ. Τσιμιδής,

Κ α β ά λ λ α. — Εύδοξιος Λαμπίδης, Κ έ ρ κ υ ρ α. — Κασσάνδρα Δούλη, Γεωργ. Μιλωνάς,

Δ ε υ κ ά ε. — Γεώργιος Καραφάνης, Μ ε γ α λ ό π ο λ ι ε. — Νικ. Σκόνης,

Π α λ. Φ ά λ η ρ ο ν. — Χρ. Αεαρίδης, Π ε ι ρ α ι ε ύ ε. — Τάκης Κ. Αναστασί-ου, Γεώργ. Καρατζάς,

Σ κ ό π ε λ ο ε (Μιτυλήνης). — Εδ. Μαί-μαρογλου.

* * *
Ός είχομεν γράψη, θα ληφθούν ακόμη υπ'

δίνει και όλα αι ομάδες των οποίων τα δελτία θα έχουν ήμεραν αποστολής μέχρι του παρελθόντος Σαββάτου 10 του μηνός.
Επειδή ίσως καθυστερούν μερικοί ακόμη θα δημοσιεύη εις το προσεχές φύλλον και άλλος ένας, ο τελευταίος, κατάλογος ομάδων που θα λάβουν τα δώρα μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Άθων. Βιολιστήν, Ίσταιάν και Άλφαί. Μή γράφετε από τα δύο μέρη του χάρτου. Μή στέλνετε δημοσιευμένα είκονας, καθότι μας είναι άχρηστοι. Φύλλα προηγούμενα υπο-χουν, τιμώμενα προς 1 δραχμήν. — Γιώργον Ρομάν. Άφού εδημοσιεύθησαν, γιατί μας τα στέλλετε; — Α. Κατζήδημου. Άδωνα-τον να επιστραφούν χειρόγραφα. Άλλως τε αυτό είναι όρος γενικός τεθείς εξ αρχής. — Ν. Κον. Λαμία. Εύχαριστούμεν διά τα κα-λά σας λόγια. Τά στίγματα σας δεν είναι αξία δημοσιεύσεως, αλλά δίνουν έλπίδες. — Θ. Κωσταίνην, Λάρισα. Συνδρομητάς δεχό-μεθα μόνον προπληρωτέους. Εύχαριστούμεν διά τας φροντίδας σας προς διάδοσιν του φύ-λου μας. — Ίουλιαν Οικονομίδου Βούλαν. Ένεργαργε. Φύλλον στέλλεται. — Άθηναν Ζάλλη, Φλώρινα, και Τώνην Πάτσον, Λά-ρισα. Ζητήθέντα φύλλα εστάλησαν.

Ίωάνν. Γιαννούλην, Πειραιά, Μ. Σαφα-ρίαν, Ένταυθα. Κ. Ρωμάντζαν, Κώσταν Σταυρόπουλον, Ένταυθα. Άνδρ. Σιγοδρον, Ζάκυνθον. Χ. Μαρκέτην, Μιχ. Τσαματσούλην, Καρδίταν. Άθραν Έρσάιον Άγυιάν, Μαν. Καλαϊτζόπουλον, Ποδαράδες, Παν. Πούλον, Ένταυθα. Κ. Η. Κ., Θεσσαλονίκη. Δημ. Κ. Ζησόπουλον, Τσοτύλιον. Ναπ. Φιλιππίδην, Λάρισα. Δ. Κουκάν, Άλέχον Πάνου, Έν-ταυθα. Άλεξ. Μαρουλάκην, Ένταυθα. Ε. Πανέσην, Ένταυθα. Κ. Στεργίου, Ίσταιάν. Άλ. Παπανικολάου, Ένταυθα. Ι. Μπαρδην, Ένταυθα. Γιώργον Ρομάν, Πάτρας, Μίλην Πολιτόπουλον, Α. Ψάλην, Δράμαν, Είρήνην Κορνιλάκη, Θεσσαλονίκη. Κώσταν Κλεοβού-λου, Δεμεσσόν Κύπρου. Πέτρον Μπασιόρη, Καλάμας. Άρς Κωνσταν, Διδυμότειχον. Α. Βιολιστήν, Ίσταιάν. Όθ. Χαλικιόπουλον, Πειραιά. Ν. Κον. Λαμία. Μίλην Άθηνάιον, Ένταυθα. Λέτταν Βαλντίνου, Ένταυθα. Ίουλιαν Οικονομίδου, Βούλαν, Νικόλαον Άλ-φα, Πειραιά. Τάκην Δημητρακόπουλον, Έν-ταυθα. Νικον Παπακυριλλήν, Ένταυθα. Δ. Μιράσγετην, Λάρισα. Βασ. Κατσούδαν, Αμυλιδά. Τάκην Σωτήρχαιναν, Δεβάδειαν. Τάκην Βαλασιόδη, Έδεσσαν. Τά χειρό-γραφα σας ελήφθησαν και ετέθησαν υπό κρί-σιν.

Σταν. Ναυπλιώτην, Βύρωνα. Σκίτσο ελή-φθη. Εύχαριστούμεν. — Αθ. Βιλιώτην, Σα-λαμίνα. Αι φωτογραφίαι ελήφθησαν και θα δη-μοσιευθόν με την σειράν των. — Έμμ. Μα-ραγκουδάκην, Ρέθυμνον. Δυστυχώς δεν γνω-ρίζομεν διά τα περιοδικά που μας γράφετε. Απευθυνήτε εις το Κεντρ. Πρακτορείον των εφημερίδων. — Ίω. Φωτεινόπουλον, Κρέ-στεινα. Φύλλα υπάρχουν εις τα γραφεία μας προς 1 δρ. έκαστον. — Μιχ. Μούραν, Μιτυ-λήνην. Εύχαριστούμεν, αλλά συνδρομηταί έγ-γράφοντα μόνον προπληρωτέοι. — Μιχ. Λε-βίδην, Άγναντα (Άρτης). Μόλις ληφθή ή συνδρομή θα σταλή το φύλλον. — Γ. Αναστα-σίου, Θεσσαλονίκη. Το βιβλίο ελήφθη. Το εμπεστήσαμεν, αλλά δεν είναι κατάλληλον διά την «Εβδομάδα». Εύχαριστούμεν. Το βιβλίο θα σας επιστραφεί, και μάλιστα δεμένο. — Δημ. Μεντζελόπουλον, Ένταυθα. Εύχαριστού-μεν διά την προθυμίαν σας, αλλά δυστυχώς α-κριβώς τα αυτά μας επρότειναν ε. κ. Μερκά-της, εις τον όποιον ανεθέσαμεν ήδη τας εξ Έλβετίας ανταποκρίσεις μας. — Γ. Τερζά-κην. Σας παρακαλούμε μην ξεχνάτε να βά-ζετε στα γράμματά σας γραμματόσημο. — Μ. Τσαγγαρίλην, ένταυθα. Οι δύο φίλοι σας δε-στείλουν συνεργασίαν και αν μας είνε χρήσι-μος θα εγχοιθή και θα δημοσιευθή. Μουσικήν

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Ένα μικρό ρόδινο παραμυθάκι της
ζωής μας, γραμμένο σε τεσσαρες λυπη-
μένες εικόνες...)

Ρ ό δ ι α. . . Βοάδν ζουσαμένο, λυπημέ-
νο, (το θυμάμαι), άρχες κάλοκαριού ή κάπως
έτσι. Ό κόσμος όλος ήταν χαρούμενος,
γελοῖοι το φεγγάρι μεθυσμένο. Στη λεωφόρο
γύρω-γύρω έρημιά γιατί αλήθεια τόσο έρη-
μά; Σε όσπρα πεσμένη σ' ένα πάγκο, σ' έναν
ιγρό πάγκο της λεωφόρου — κ' ήτανε γαλή-
νη — κ' ήταν καλοκαίρι — κ' ήταν το δρόμν
κουρασμένο. Βαστούσε ρόδα, πλήθος ρόδα:
ρόδα ματωμένα, φουτονόμανα κ' ήταν και
κείνα θλιβερά, κόκκινα σαν τη βασιλική πορ-
φύρα — κ' είχαν κλεισμένες μέσα τους (δέν
έξω), σαν κάποιες λές λησμονημένες νοσταλ-
γίες, που κλαίν τα δρόμνα τα βιοιά. . . Μα
γώ, τόσο λυπημένος, μήτε στα έξησα — κ'
όμως που τα πρόσφερες εσύ, — γιατί τάκο-
νες, λέει, την ώρα που βασίλευε, σ' έναν μεγά-
λο κήπο μυστικό! Μοῦ τα πρόσφερες, με κίττα-
ξες — και μω χαμογέλασες. . . Μπορεί και
νάναν γλυκό το χαμογέλιο σου, μα γώ καθόλου
δέν το πρόσεξα, (ήτανε τόσο κόκκινα τα ρόδα)
και μήτε σου χαμογέλασα. Μοναχά που σε λυ-
πήθηκα μοναχά που σε λυπήθηκα πολύ, πού-
σωνα τόσο άσχηλό μέσ' στ' άγια τα ρόδα, —
και σε πήρα μαζί μου, δίχως να ρωτήσω και
ποιά ήσουν. . . Έτσι, γιατί ήταν κόκκινα τα
ρόδα. . . Κ' όλο μω χαμογέλασες μεθυσμένη
από άγάπη — κ' έμεινες μαζί μου όλόκαρο
ένα χρόνο. . .

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ε γ ε ρ χ ή θ η σ α ν
Η ε λ λ α. — «Ό ρονιάν Δ. Μαρού-
και σ' Ελληνικά ανέκδοτα. Ίαφ. Άρ.
Π ο τ ή μ α τ α. — Κανένα δεν έστει-
λε.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΝ

Ό «Όλοποικικός Σύνδεσμος», που είπα-
μεν τόρα κατακόκκινη σαν τη βασιλική πορ-
φύρα! — Άν κ' ήσωνα άσχη, άλλότα άσχη
και σιωπηλή, το δρόμν κείνο το δολό. . . (Θέ-
μω, πόσο σιωπηλή!) Ήσωνα άσχη, σαν τ'
ησασμιά και το φεγγάρι — άν και δεν μπο-
ρώ να θυμάσθω γι' αυτό. . . Ήτανε τόσο κόκ-
κινα τα ρόδα. . . Κ' ίσως (ποιός ξέρει) να
χάνατε το χρώμα σου μπροστά τους. . . Επόμε-
νον πού άλλαξες να σε κιντάξω καλύτερα, σε
κίτταξα καλύτερα, και σου χαμογέλασα. . . Σοῦ
χαμογέλασα γλυκά (το θυμάμαι καλά αυτό)
κ' άόγισα να σ' άγαπώ! . . . Κ' έμένα μονο-
μιάς τρελλός από άγάπη — κ' έβγαφα άνεκά-
ληφα πώς μ' είχες μαγνητίσει! Άνεκάλυπα
πώς με είχες μαγνητίσει — και δεν μπορούσα
πιά ν' απαλλαγώ ποτέ. . . Κι' όλη μου ή άδια-
φορία έγινε άγάπη, άπέραντη, μεγάλη, για σέ-
να — που όσπρα πεσμένη σ' ένα πάγκο της λε-
ωφόρου με τις μεγάλες πατεριές. . . Όμως
είπα δέν μω χαμογέλασες συχνά πιά, κ' ήρθε
νάποια μέρα, (Θέ μω, πώς το θυμάμαι!) κ'
ήρθε κάποια μέρα, που δέν μω χαμογέλασες. . .
Κ' ήταν ή μέρα κείνη που όλη ή γλυκάδα των
ματιών σου, σκόρπισε με μιάς στα χάν. . .

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΟΝ

Ό δόκτωρ Άλέξανδρος Φλέμινγκ, ίσως
του γοσσοκοίμενου Σαιν-Μαρ, του Λονδίνου,
καίμε μίαν έπιστημονικήν διαπίστασιν.
Άνεκάλυψεν ότι αν βάλη κανείς ένα μικ-
ρόν δάκρυ, εις ένα φλυτζάνι μ' ένα μικ-
ρόν μισρόν, τα μικρόβια φουτονόμανα πε-
μέσως. Ή ιδιότης αυτή των δακρύων αμύ-
χεται, φαίνεται, από μίαν χημικήν αλλη-
λοειαν περιέχουν και εις την άποψη των
μικροβίων δέν μπορεί ν' άνασταθή.
Έκείνο το όποιον είναι ακόμη απώλυτον
είναι ότι ή οδία αυτή δέν χάνει καμμίαν
δυνάμιν της, πράγμα το όποιον σημαίνει
με την ίδια ποσότητα μικροβίων, όσον
μεν νέα εκατομμύρια επίσης, δι' ή οδία
Φλέμινγκ ισχυρίζεται επίσης ότι ή άποψη
διανεμημένη εις όλον το άνθρωπίνον κοί-
μα, ότι χάρις εις αυτήν δυνάμειν, όσον
εις τας επιθέσεις των εκατομμυρίων μικ-
ρών, τα όποια μας περιρικλώνουν εις όλην
ώρας της ήμέρας και της νυκτός.
Λοιπόν, διά τα άόρατα μικρόβια, δε
κώτερον εις τα άόρατα μικρόβια, δε
θήσομεν να διατηρούμεν τα δάκρυα μας.

γίνη κοκκίνη, κατακόκκινη σαν την ακάμαντη
λίμνη του δειλινού: σε είχα κάνει δημοφη σαν
τά κόκκινα τα ρόδα — τί άλλο ήθελες; Και
μ' άρπασες μονάχο. . .

Φ ι ν ά λ ε. . . Κι' όστόσο (πώς το θυ-
μάμαι!) ήσωνα χλωμή τότε που σε πρωτογνώ-
ρισα πεσμένη σ' ένα πάγκο της λεωφόρου με
τις μεγάλες πατεριές. . . Ήσωνα χλωμή σαν
το φεγγάρι, (ήσωνα από το ίδιο το φεγγάρι),
— κ' ήτανε μεσάνυχτα, — κ' ήτανε γαλήνη,
— κ' ήταν καλοκαίρι — κ' ήταν τα ρόδα που
βαστούσε κόκκινα, σαν τη βασιλική πορφύ-
ρα! . . . Τώρα είνε χειμώνας — νομίζω πως
είνε χειμώνας: όλα στο κόσμο είνε κίτρινα, κ'
δεν είν άσπρα. . . Όλα είνε άσπρα — κ' όλα
είνε άσπρα. . . (Άλήθεια πόσο είνε άσπρα!)
Κ' είν ή ψυχή μου όμοια με τον κόσμο —
είν' αὐτός ο κόσμος ή ψυχή μου. . . Και μα-
ρδήθηκα τα ρόδα μέσ' στη κάμαρα, και πέθα-
νον. . . Και πέθαναν — γιατί τους πήρες εσύ,
όλο τους το χρώμα κ' όλο τους το άσπρα. . .
Και πλημύρισε εσύ από φως και άρόματα —
και έσχασες τα ρόδα, και μένα, και κάποιον
θλιμένο καλοκαίρι που σε πρωτοβόρξα πεσιμέ-
νη σ' έναν ιγρό πάγκο του βουλεβάτου. . . Τα
έσχασες όλα κ' έφυγες. Κ' έφυγες άγριόστη-
γνώσικα — ένθ' μόλις τώρα, τώρα μόλις, ά-
χίζω και γώ να σ' άγαπώ. . .

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΠΑΠΑΓΙΩΡΓΙΟΥ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

Στην έρημη τη στράτα που περπάταγα
Έρχόσωνα και σὺ απ' άπαιρηνά.
Δέ μ' έβλεπες; δέ σ' έβλεπα; κ' ερχότανε
Ό ένας προς τον άλλο πιά σιμά.

Τά φώτα ενός ατόκωνήτου φωτίσαν
Τά δνδ σου μάτι, άστέρια φωτεινά.
Και το κομμά σου. Οι ρόδες γοργονόσαν.
Και πέρασε. . . Τώρα όμως ως γνοιά

Ή θύμησή μου, όμοια γοργονόσασα
Γ' αὐτόνητον έκείνου, με κενά
Μιά σιλωέττα, μιά σιμά, ένα φανάριμα
Κι' άστέρια δυο που δέ θα δώ ξανά.

ΜΙΜΗΣ ΠΟΛΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ

Μ' άγριο μάτι δέχτα στο τιμόνι του
Στά πείλγη Ίσως νύχτα-μέρα.
Χώρια από τη μάνα που τον γέννησε
Είχε τη θάλασσα μπρέφα.

Μές την κρία έπρεπεν την άγκαλιά της.
Και στην άγκαλιά της, μέσα μέσα
Τοίγχαρες να θάνη κάθε του όντα
Θανάτο πικρό μιά μέρα ναύρη.

Κλαίει ή μάνα μω θοσάντας ναζέχτα
Κείνος που στα πέλαγα γαίρει.
Την άκούει ή άλλη μάνα — ή θάλασσα —
Γίγνει και νεκρά τή τον γαίρει. . .

Βαθύ λίκνο σκάφαν και τον θάνατο
Κάτω, εκεί. . . σ' όλοέρημο άκαρπύνα.
Άπ' τη μιά παρτίστεν ή μάνα του
Κι' άφονη, παρέχει, ή μάνα ή άλλη. . .

Κατεβαίνει ή πρώτη κάθε χάραμα,
Λοιλούδα με δάκρυα να του ράνη.
Έρχεται κ' ή άλλη με το κόμα της
Κι' απ' άφρό του άφίνει ένα στεφάνι.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΣΚΙΝΑΣ

ΟΝΕΙΡΟΠΛΕΧΤΡΑ

Άνέβαινε ή γλυκιά κόρη το μικρό κατά-
ξερο βουνάκι. Άκολουθούσε το μονοπάτι που
έβγανε ίσια στην κορυφή. Ό αγέρας κινάτι-
ζε με χάση το λευκό φουστάνι της κ' άνέμιζε
άπαλά τα ξανθά μαλλιά της. Το προσώπκι
της άν και σκοτεινιασμένο από κάποια άόρι-
στη μελαγχολία έπαρνε — θάλεγε κανείς απ'
τό όμορφό άστρά — μιά χαρούμενη όψη. Τά
μάτια της, τά δαδύλνα γαλάνα ματάκια της
γεμάτα μελαγχολία, μα άν τα πρόσεχε κανείς
καλύτερα θάβλεπε μέσα σ' αυτά τη λάμψη που
μπορούν να δώσουν χλια γλυκά όνειρα. . .

Κι' άνέβαινε τώρα ή γλυκιά κόρη με πιά
γλήγορα από το βουνάκι ποδώντας να φθάση
γλήγορα στην κορυφή, να σταθή, να ξανασάη,
μιά πιά πολύ με την κορυφή έλάδα να μισέρε
ν' άγναντέρη από κεί ψηλά την άλαργινή Χώ-
ρα των Παρμητιών, την όνειρεμένη χώρα,
έκει που βασίλευε το μαγεμένο Βασιλόπουλο
περιμένοντας την ήλιογεννητή κόρη που θα
μυροέση να σγανήση την περιφανή καρδιά
του, γιά να την κάνει Βασίλισσα! . . . Κλείνει
τά μάτια με άιγγο ή Όνειροπλέχτρα μεθυ-
σμένη απ' το γλυκό κρασί της έλπίδας και τά
πόδια της πιά τώρα πέρνουν διπλάσια δύναμι.

Στην κορυφή του μικρού βουνού στέκεται έ-
νας νέος γλωβός: τά πολλά μαλλιά του άνε-
μίζουν τρελλά στον άγέρο. Με τα χέρια σταυ-
ρωμένα στο στήθος άπολαμβάνει με θαυμασμό
το ήλιοβασίλειμα.

Έρτασε κ' ή κόρη στην κορυφή και στάθη-
κε σά μαγεμένη μπροστά σ' αυτό ποῦδαν τά
μάτια της. Ό ήλιος — χρυσόσφαιρος δι-
σκος — διέχεται στη θάλασσα άγνά και με-
γαλόσπερα, ένθ' ή άχτίδες του χρυσίζαν τις
καρφές των βουνών και τη θάλασσα που έμα-
ζε τόρα σάν ένα μεγάλο χρυσόσφαιρο κομ-
μάτι. . .

Μπορεί σ' όσπρα θέαμα ή κόρη ληστώνσε
το όνειρό της, πούσε από φανταστικό όνειρο
παι της χάρισε το μαγικό έκείνο ήλιοβασίλειμα.
... Σαφνικά γύρισε τα ξανθά κεφάλι της και
με ντροπιά έκλήψε κ' είδε το νέο που έστα-
λωμένος νάη τα χέρια σταυρωμένα στο στή-
θος του κοιτάοντας όγι πιά το ήλιοβασίλειμα,
αλλά τη γλυκιά κόρη με τα χρυσά σαν τις
αχτίδες του ήλιου μαλλιά. Έκανε να κινή, μα
ή μάνα του νέου ή τόσο θερμή και γλυκιά την
κοίτησε κρυφά σ' αυτήν, θέση της. Χαμήλωσε
τά μάτια της, και στα μάγουλά της χύθηκε το
χρώμα της ντροπής. Όλα αυτά της έδωσαν
μιά έξωση, μίαν ανήχητη νοσταλγία, και ό
γλωβός μω όμορφος νέος, έδωκε την καρδιά
τον νύ γυπτά, ένθ' μω γλυκιά άνοήτοστη μέ-
θη του πλημύρισε την ψυχή.

Σε κάποια στιγμή ο νέος, άνιξε με χάση το
στόμα του και λόγια γλυκά ξεχύθηκαν, λόγια
που έβγαζαν από την άνοήτοστη σε διαφορά
καρδιά του λόγια άσπικά που σκορπίστησαν
στον άροισμαμένο άστρά του βουνού, και που
έδωσαν στην όνειροπλέχτρα τη γαλάνα μέθη
της πρώτης άγάπης. Γιά πρώτη φορά ή γλυ-
κιά κόρη που έπρεπεν ως τόρα με όνειρα σε κό-
σινος άλαστονούς παρμητιόνας, ένοιωσε το
σκόρπισμα μιάς πρώτης άγάπης μέσα της. . .

Ό έρτασε, γιά μω άκόνη κορά είχε θαυ-
ματοποιήση!
Ή όνειροπλέχτρα είχε βρή τα Μαγεμένα
Βασιλόπουλα των Παρμητιών!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΕΡΖΑΚΗΣ

Η ΕΥΘΥΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΦΟΥΣΤΑΝΙΟΥ

—Τι είναι αυτό το κουρελάκι που έχεις κρεμασμένο στο χέρι σου;
—Δέν είναι κουρελάκι. Είναι τα φουστά-
νι της γυναίκας μου που το πάω στο κα-
θαριστήριο.

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΕΙΣ

ΚΑΙ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Εκείνος.— Δώστε μου τον αριθμόν του
τηλεφώνου σας, για να σας προσκαλώ τότε
πότε στο γκάνιγκ.
Εκείνη.— Θα τον βρείτε στον κατάλογο.
Εκείνος.— Ήραϊα Και το όνομα σας;
Εκείνη.— Είναι κι' αυτό στον κατάλογο!

ΟΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξύ φοιτητών:
—Βλέπω ότι έχεις ώραϊα και καλοδεμένα
βιβλία κι' ωστόσο δοκίζομαι ότι δεν έχεις μετα-
χειρισθῇ ὡς τώρα κανένα...
—Γιατί τὸ πιστεύεις αὐτό; Ἀκριβῶς σήμε-
ρα μεταχειρίσθηκα ἓνα.
—Τί ἐμελέτησες;
—Τὸ ἔρριξα στὸ κεφάλι τοῦ σπιτονοικοκύ-
ρη μου, πού ἦρθε πρωτὶ-πρωτὶ γιὰ τὸ νοῦκι.

Στὸ δικαστήριον:
Ὁ δικαστής.— Μετανοεῖς βέβαια
γιατὶ ἔσπασες μὰ καρέκλα στὸ κεφάλι τῆς
γυναίκας σου.
Ὁ κατηγορούμενος.— Ναι, κύ-
ριε δικαστά, μετανοῶ γιατί ἡ καρέκλα ἦτο και-
νούργια.

Σ' ἓνα μοδιστράδικο:
—Σὰς φέρνω, κυρία, τὴν ἀνεψιά μου νὰ
τὴν πάρете στὸ μαγαζί σας νὰ ἐργάζεται.
—Εὐχαρίστως, ἀλλὰ αὐτὸν τὸν πρώτον μῆ-
να δὲν θὰ πληρωθῇ. Ὁ μισθὸς θ' ἀρχίσῃ τὸν
ἄλλον μῆνα.
—Ἐ, τότε τὴν φέρνω τὸν ἄλλο μῆνα.

Ἡ χωρική.— Τρῶνε πατιᾶ, σήμερα
λάδι;
Ὁ παπᾶς.— Ἄ, ὄχι, εὐλογημένη! Νὰ
κ' ἐγὼ βούτυρο θὰ ρίξω σήμερα στὸ φαί μου...
Ὁ γιατρός.— Πρέπει, κυρία μου, νὰ
μασσάτε καλὰ τὸ φαγητό σας. Γιατὶ σὰς ἔδωσε
ὁ Θεὸς τὰ δόντια;
Ἡ κυρία.— Δὲν μοῦ τᾶδωσε ὁ Θεός.
Τ' ἀγόρασα.

Στὸ μάθημα τῆς ζωολογί-
ας:
—Ποῦ ζῶν μᾶς δίδει τὸ τυρί;
—Ὁ ἀντικρυνὸς μπακάλης.

Ὁ λόγος περὶ λογίας δεσπο-
νίδος:
—Καὶ ἀπὸ τότε πού ἀπελπίσθη ὅτι θὰ βρῇ
γαμπρὸ τί κάνει;
—Γράφει διηγήματα καὶ ποιήματα...
—Τοὺς δυστυχισμένους!
—Τὴ δυστυχισμένη, θέλετε νὰ πῆτε.
—Ὅχι. Μιλῶ γιὰ τοὺς ἀναγνώστες της.

—Πῶς γνωρίζεις τὴν παλιά κόττα ἀπὸ τὴν
νέα;
—Ἀπὸ τὰ δόντια.
—Τί λές; Αὐτὸ γίνεται στὰ ἄλογα. Ἡ κότ-
τα δὲν ἔχει δόντια.
—Ἐχὼ ὁμῶς ἐγὼ.

—Ὅταν πῶ κατὲ κάθε βράδυ δὲν μπορῶ
νὰ κοιμηθῶ.
—Σ' ἐπὶ συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο.
—Δηλαδή;
—Ὅταν κοιμηθῶ δὲν μπορῶ νὰ πῶ κατὲ.

—Ἐφώνησαν τρεῖς γιατροὺς γιὰ νὰ κά-
μουν συμβούλιο γιὰ τὸν ἀρρωστο.
—Καὶ συμφώνησαν;
—Ναι. Συμφώνησαν κοινὰ ἀσχίσαν τὸ συμ-
βούλιο.
—Πῶς; Ποῖν ἀσχίσαν τὸ συμβούλιο;
—Συμφώνησαν πόσα λεφτά θὰ πῶσι κα-
θέντας.

NEA

—Καὶ τώρα εἰσθε παντρεμένη;
—Ὅχι συνήθως.

ΠΟΙΟΝ ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ

Εκείνος.— Θὰ σοῦ στείλω ἓνα δῶρο
μανιέτονης, τί σκέπτεσαι.
Εκείνη.— Ἀμέσως. Πέσμον ὅμως ἂν
καὶ σὰ ζῶα, στὰ φυτὰ ἢ στὰ ὄντα.
Εκείνος.— Στὰ ζῶα.
Εκείνη.— (κατόπιν σκέψεως). Ἐπὶ
σκέπτεσαι.